

Nakş-ı Azam

Masum yavruların tatlı hizmetinde mütehayyir kalan bütün anne ve babalara...

Nakş-ı Azam... İnsan gibi mükemmel bir sanatı anlatmada kullanılabilecek en kapsamlı ve en güzel tabirlerden birisi belki de bu tabir... İsm-i Azam tabirine zihinlerimiz genelde alışıktır, ama nakş-ı Azam tabirine o kadar da aşina değiliz. Önceki okumalarımızda fark etmediğim bu terkip, anne ve baba olmayı “derinden” hissettiğimiz bir zamanda düşüyor fikir dünyamıza. Bebeklerin durmaksızın ağlaması, geceleri sık sık uyanması ve diş çıkarması gibi minik masumlara ait onlarca farklı haleti yaşayan anne babalar meramımızı daha iyi anlayacaklardır. Muhatap olduğunuz bu yeni hayat halleri sizi derinden etkiler ve kendinizi aciz hissedersiniz. Ne yapacağınızı bilemezsiniz. Soruların çok olduğu, cevapların az ve yetersiz kaldığı bir dönemdir bu...

Böyle bir zamanda dünyama giren “Nakş-ı Azam” tabiri, İsm-i Azam, Esmâ-i Hüsnâ gibi tabirlerin arasında kendisine bir yer açıyor ve anne babalığın anlamı, çocukların terbiyesi gibi konularda rehber oluyor.

İnsan ki, O Sanatkârın bütün isimlerine ayna olsun da sonra onun terbiyesi için tek bir yol olsun... İnsan ki O Sanatkârın bütün isimlerine ayna olsun da onun bakımı için bütün Esmâ-i Hüsnâ’dan istimdat istenilmesin. Böyle bir insanın bakımını ve terbiyesini deruhte etmek ve ihtiyaçlarını anlamak için ancak o isimlerin sahibine müracaat ile bir yol bulabiliriz.

Nakş-ı Azam olan bebeklerin anlaşılmasında Esmâ-i Hüsnâ’nın kapısını, sırlarını, hikmetlerini anlamaya çok muhtacız.

O masumların bizi kendilerine celbeden ve cezbeden “nakışları” üzerlerinde ayan beyan duruyor. Gafletle örtülmemiş, sefahatle üzerleri kapanmamış nakışlar bunlar. İman ile insandaki cihetler ışıplanıyor. Ancak Sani ile irtibat kurunca sanatı anlayabiliyorsunuz. Esmâsinin en nadide sanatı olan insanın ve insan yavrularının tam manasıyla anlaşılması için de Esmâ-i Hüsnâ’nın anlaşılması gerekiyor.

Babalık sorumluluğu üzerimden düştüğünden bu yana, Nakş-ı Azam hakikatini bu noktada düşününce “bebeklerin tatlı ve bizi yoran hâlleri aslında bizim hikâyemizin anlaşılması demek” sonucuna varıyorum. Bizi zorlayan annelik ve babalık süreci, varlığın sırlarını anlamamız için taze bir başlangıç. Bazen hikâyeyi anlamak için hikâyenin başladığı yere dönmek gerekir...

Hayatımızı derinden etkileyen dönemler, derin derin düşünmemiz gereken dönemlerdir aynı zamanda. Hem hayatımız ‘sarsılıyorsa’ bir anlatacağı olduğu için değil midir?

Nakş-ı Azam kavramı ve manası anlaşılmadan nasıl rahatlar bebekler? Bebekleri ‘yük’ olarak nitelendirip, “masraf” olarak görüp sonrasında onların nasıl hayırhahınız olmasını beklersiniz?

Yavrularımız, günahsız nefesleriyle hayatımızı renklendiren miniklerimiz; her biri bir sanat eseri. En güzel isimlerin sahibi Rabbimizin nakışları. Benzersiz bir sanat harikası her biri. Hepsi Esmâ-i Hüsna nurlarıyla anlaşılmayı bekliyor. Bu anlama süreci de hikmet cihetiyle bize ‘hayatın ve insanın anlaşılmasını’ getiriyor beraberinde. O yüzden razıyız yavrularımızın tatlı hizmetlerini görmeye. Razıyız onların her haline... Böyle bir varlığı anlamada, yetiştirmede aciz kalmamızı, eserin nakışlarının azameti olarak kabul edip Esmâ-i Hüsna kapılarından medet istemeye muhtacız...

Ey Rabbim! İsimlerine en güzel ayna olarak yarattığın masum yavrularımızı en güzel şekilde ancak senin isimlerini anlayarak anlayabiliriz. En güzel şekilde yetiştirmek için senin isimlerini öğrenmeye muhtacız. O halde bize medet eyle; Esmâ-i Hüsna’nın sırlarını, hazinelerini ve hikmetlerini bize aç ey Rabb-i Rahimimiz...

Zübeyir ERGENEKON